

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 179.

Femte Session.

54de Møde.

Fredagen den 16de December.

(Fort.)

Gøther Sage (fortsat): De ville let see, mine Herrer! hvor farligt det vilde være, naar Fællesforsamlingen havde givet en Lov, og denne Lov blev krænkelt i en enkelt Statsdeel, og de, der krænkede denne Lov, havde en almindelig Støtte i denne Statsdeel, fordi Stemningen var stærk imod Loven, uden at de, der repræsenterede Statsdelen, havde kunnet sætte deres Villie igjennem i Fællesforsamlingen. Her maa Fællesorganisationen have egne Domstole, der kunne staae som Domstole overfor enhver Mand, saa at man ikke skal blive afhængig af den enkelte Statsdeels maaſkee partiſke Domstole. Ved saaledes at gjenneføre Love, maa man ligesom vælge Kampen mod den Enkelte istedetfor mod en Heelhed; derved bliver det uendeligt lettere at overvinde Modstanden. Ganske ligedan forholder det sig med Paaligningen af Skatter. Naar Fællesforsamlingen beslutter, at en Skat skal udredes af hver enkelt Statsdeel, da er dette ikke saa ganske let at gjenneføre, naar der mangler Embedsmænd, der repræsenterer Fællesstaten og Fællesstats-Regjeringen; thi man maa da henvende sig til Provindsregjeringen, og det er saare naturligt, at den enkelte Statsdeel, som er misfornøiet med Skatten, som maaſkee troer sig overbyrdet med Skatten, gjør Modstand, og denne Modstand vil i sidste Instants ikke kunne overvindes uden ved Magt; men vi kunne dog ikke sende 10,000 Mand ned i Holſteen, hvergang Holſteen sætter sig imod at yde en Skat. Det er den overordentligt store Fare, vi løbe ved, at Fællesforsamlingen kan votere Skat, uden at den har sine

egne Embedsmænd, der kunne staae som Embedsmænd ligeoverfor de enkelte Borgere. (Tſcherning: Ja, men den voterer ikke Skat!) Fællesforsamlingen beslutter, at Skat skal udredes til Fællesudgifterne. (Tſcherning: Nei, det er en Misforſtaaelse!) Jo, den voterer en saa og saa stor Sum i Skat. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører har forſtaaet det saaledes; men jeg anſeer det som afgjort, at den voterer for Crempel, at der i det og det Niemed voteres, udredes en Million, og denne Million bliver, efterat den er fordeelt efter den engang faſſatte Norm paa de enkelte Statsdele, udredt af dem, efterat den enkelte Statsdeels lovgivende Forsamling har besluttet, af hvad Art Skatten skal være, og hvorledes den skal opkræves. Men, naar den enkelte Statsdeel ikke vil ligne Skatten, naar den negter at gjøre det, hvor er saa Magten til at tvinge den dertil? Er det ikke nødvendigt i sidste Instants bestandigt at vende tilbage til Anvendelsen af den phyſiſke Magt, af Militairmagt? Eller hvorledes skal Fællesorganet i ſaadanne Anliggender kunne sætte ſin Villie igjennem? Det er igjen det Samme, der er Tilfældet med Udſkrivningen af Mandſkab. Naar Fællesorganet beslutter, at saa og saa stor en Troppestykke skal der reizes, og den enkelte Deel af Fællesstaten af Mangel paa Interesſe for den Kamp, der mulig skal føres, eller af Eigegyldighed for Statsforbindelsen erklærer, at den ikke vil udſkrive Mandſkabet, da er der igjen intet Middel til at tvinge den. Derfor er det overordentlig farligt at organisere Föderatiſtater, hvor man ikke i den Magts Haand, der repræsenterer Enheden, lægger Myndigheden til at gjenneføre den Beslutning, der er tagen i alle dens Enkeltheder, og det er af den aller-